

Izpodbodel je kobilo in oba sta zdirjala po gladki cesti.

»In kaj bodo rekli oče, ako jim prinesem jaz to novico?« nadaljeval je Božan. »Če pač hočeš, govôri sam; ti opraviš več. A zdí se mi, da že slutiš, kakó slab bode vzprejem!«

»Bojim se res, da ne bode prav!« zavrnil je Pavel malodušno.

»Pústi torej! Slušaj moj svèt! Mólči in ne vprašuj domá. Zvédelo se bode takó ali takó! In če hoče ljubezniva tvoja bodoča tášča na vsak naçin razjasniti svoj položaj, naj storí to sama. In, veš li še, kaj sem ti pravil o ljubezni? Oh, glej, že sva pri Vodétu. Mánico morava pogledati!«

Jahala sta že cez most in ónikraj pred krçmo poskakala raz kónj. —

Kadar sta pozno dospela domóv, bilo ni nič videti ni majorja, ni gospé. Oba sta že spala. Pavel pa je jel v svoji sobi na novo pre-mišljevatí, kaj mu je storiti. Vidovega vpliva se ni mogel popolnoma otresti, na drugi stráni pa je ta mladi mož gorel v takem ognji prve ljubezni, da ni umel, niti mogel umeti Božanovih razlogov. Nocoj se je tudi z Mánico mnogo zabaval in i dejal, da mu je deklica všeç; mislil je takisto, da ji jednako ugaja on. In tu mu je bilo Božanovo modrovanje po volji. Ljubezen — za kratek čas! A če se je domislil Zorke, vzplamtelo je nekaj blažjega, višjega v njegovem srci, in tedaj se mu je videl Božan kakor pravcati Mefisto, katerega se ne more odkrižati.

Predno je zaspal, sklenil je, da vsekako družega dné razjasni očetu svoje razmerje.

Ali prišlo je drugaçe, da mu ni trebalo tega.

(Dalje prihodnjiç.)

Čestokrat v jeseni pôzni . . .

Čestokrat v jeseni pôzni
Razcvetè se boder cvet,
A razcvelega pokrije
Skoro mrzli sueg in led.

Pôzna leta v prsih méni
Vzgójila blestèç so up,
Toda v káli že zamóril
Žitja mrzli ga je strup.

Fr. Gestrin.

